

звонит, ракушка, жалюзи, свекла, кухонный замість правильних *обеспечение, звонит, ракушка, жалюзи, свёкла, кухонный*).

У морфології: морфологічна інтерференція охоплює категорії роду, числа; окремі граматичні форми іменників, прикметників, займенників, дієслів тощо.

У лексикології: інтерференція пов'язана із вживанням слів у невластивому їм значенні, запозиченні ненормативних для російської мови лексем. Існують і інші приклади інтерференції у **фразеології, синтаксисі** тощо.

Як висновок, слід зазначити, що під впливом російської мови, наша українська мова почала втрачати свою самобутність. Занехання рідної мови знеохочує громадськість освоювати літературну мову. Тому для нашої держави залишається актуальним дослідження ненормативного білінгвізму, аби запобігти втрачання українцями компетенції в обох мовах.

Лактіонов Є.
НТУ «ХП»

ШКІЛЬНИЙ СЛЕНГ

Оскільки молодіжний сленг активно поповнює словниковий запас молоді, особливо школярів, він потребує постійного дослідження динаміки сленгової лексики. Різні аспекти молодіжного сленгу школярів вивчали як вітчизняні мовознавці – Й. Дзендзелівський, О. Горбач, І. Приходько, Л. Ставицька, Н. Шовгун, так і зарубіжні – М. Грачов, С. Копорський, Є. Поливанов, Л. Скворцов.

Шкільний сленг – важлива лексична підсистема мови. Він є органічним у структурі молодіжного сленгу, оскільки носіями шкільного сленгу є виключно представники молодого покоління – відповідно, школярі. Але водночас тут виділена власна предметна галузь, як у професійному жаргоні, своєрідне «виробниче ядро» – навчання.

Шкільний соціум володіє загальним молодіжним сленгом, але обов'язково витворює власний мовний світ, у якому домінують номінації на позначення навчальних предметів, учителів, об'єктів висміювання.

Шкільний сленг був завжди, але в словнику школярів далеких часів його збереглося дуже мало. Згадки про учнівський сленг зустрічаються в лінгвістичній літературі вже з другої половини XIX століття. Одна з перших розвідок, присвячена тогочасному молодіжному сленгу, – «Арго українських школярів і студентів» Олекси Горбача. «Школярське арго належить до найраніших арготичних систем, засвідчених в українському письменстві окремими виразами ще в XVII столітті. Їх виникнення пов'язане з постановням братських шкіл і бурс, які згодом перетворювалися переважно в духовні семінарії».

Джерелом вивчення шкільного сленгу XIX століття став роман «Люборацькі» А. Свидницького, який навчався в Кам'янець-Подільській духовній семінарії в 1851–1855 рр. Цьому твору присвячена окрема наукова розвідка Й. Дзендзелівського «Український бурсацько-семінарський жаргон середини XIX ст. на матеріалах повісті «Люборацькі» А. Свидницького».

Звісно, кожна історична епоха накладає свій відбиток на сленговий лексикон учнів, але все-таки певні типологічні лексичні паралелі між віддаленими часовими періодами функціонування сленгу виявити можна. Наприклад, слова *хавати* – їсти, *настрочити* – написати, *фінтити* – хитрувати використовували ще в бурсацькому жаргоні, вони увійшли й до мовлення сучасних школярів.

Сленг активізується зазвичай в епоху соціальних потрясінь, докорінних змін, драматичних подій, соціальної нестабільності.

Сленготворчість сучасних школярів виявляється в різноманітних лексико-семантичних полях: *заслання* – школа; *бос* – директор, *учила* – вчитель, *зава* – завуч, *керя* – класний керівник .

Шкільний сленг активно поповнюється за рахунок стійких словосполучень, на позначення реалій шкільного життя: *страшний суд* – батьківські збори; *камера катування* – відповідь біля дошки; *книга скарги* – щоденник; *герой нашого часу* – двійкар; *без вини винуватий* – черговий; *повне зібрання помилок* – диктант; *записки божевільного* – твір; *будинок відпочинку* – остання парта; *служба спасіння* – шпаргалка.

Отже, шкільний сленг існував завжди, його розвиток пов'язаний з розвитком історії, науки, техніки. Сленг поповнюється за рахунок слів на позначення реалій шкільного життя.

Мануйлов І.
НТУ «ХПІ»

ПРО МОВНУ ПОЛІТИКУ ДЕРЖАВИ

Україна – багатонаціональна держава. Як в інших багатонаціональних державах, у нас можна зустріти різні мови народів і народностей. І це, безперечно, наше багатство, бо робить нашу культуру краще та різноманітніше. Серед поширених мов України (окрім української та російської) є: кримсько-татарська, угорська, польська, молдавська, білоруська, ідиш, грецька тощо.

Але найбільш розповсюдженими серед населення є українська та російська мови. Такий розклад зумовлений історичним минулим нашого народу. Зараз ситуація дуже непроста, бо на паперах ми бачимо одне, а в дійсності – геть інше. Якщо згідно з переписом населення 2001 року, українську мову вважали рідною 67,5% населення, все ж таки подальші опитування показували нижчу цифру. Конституція проголошує захист та підтримку української мови, але в дійсності цього не відчувається. Про яку підтримку може йти мова, коли більшість каналів і програм на українському ТБ – російськомовні? Більшість (87%) книг друкуються російською мовою, хоча дозволено не більше 10 %.

На жаль, мова часто виступає зброєю в політичних іграх, що розколює країну. Перед виборами усі кандидати акцентують увагу на мові та захисті або забороні тієї чи іншої мови. І, на жаль, ця система працює.

Але, не зважаючи на усі ці проблеми, держава намагається регулювати мовні питання завдяки законам. Перший мовний закон у сучасній Україні вийшов 1989 року. У ньому вперше проголошувалось, що українська мова - державна мова в УРСР. Наступним кроком була ст. 10 Конституції України: «Державною мовою в Україні є українська мова. Держава забезпечує всебічний розвиток і функціонування української мови в